

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ad Iesuitarvm Assertionēs, Ex Epistola Priori Divi Pavli ad
Timotheum, in Schola Dilingana disputatas, quibus totum
Papatum stabilire conati sunt, pia responsio**

**Bidembach, Wilhelm
Osiander, Lucas**

Tvbingæ

VD16 B 5358

Spiritus manifestè dicit: quòd in nouissimis temporibus discendent quidam
à fide, &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36892

deriuetur, (vt horribiliter blasphemant Iebusite) iuz
dicent omnia membra Ecclesiæ, quæ in luctu & in
terdum etiam victoriâ carnis aduersus spiritum,
non sancto Spiritu sed carnis suæ, vitio culpam er-
rorum ac peccatorum adscribunt. Vnde etiam cum
Paulo exclamant: O nos miseros homines, quis nos Rom. 7.
eripiet ex hoc corpore morti obnoxio? Gratias ag-
imus Deo per Iesum Christum Dominū nostrum.
Et cum Dauide: Errauimus sicut oues quæ perierunt, Psal. 119.
quære seruos tuos Domine. Et libera nos à
malo, Amen.

I E S V I T Æ.

E X C A P. IIII.

*Spiritus manifestè dicit: quòd in nouis-
simis temporibus discedent quidam à fi-
de, &c.*

Hæc aduersus Marcionitas, Encratitas & Manichæos, si-
milesq; hereticos dici, qui vel cibos aliquos, tanquàm suapte
natura prohibitos, vel nuptias tanquàm à Sathana profectas,
condemnabant, & ex iisdem verbis Apostoli, cum historia,
qua de illis extat, comparatis, constat, & ex veterum Pat-
rum, Ambrosij scilicet, Hieronymi, Augustini, Chrysostomi,
Epiphani, Theophylacti & cæterorum consentientibus sen-
tentijs. Quare imperitè detorquentur hæc à nouis Euangelicis
in Pontifices, & ordinum religiosorum institutores, Nec enim
ipsi

I.

Hiero. lib. 2 ad
uer. Iou. Aug.
hærel. 25. 46. 61.
& contra Faust.
lib. 15. c. 10. Epi-
phan. hærel. 42.

47.66. reliqui in
hunc locum,

*ipsi à fide discesserunt, qui fidem maiorum suorum retinuerunt,
nec nuptias prohibuerunt, nec cibos à Deo exsistere negauerunt,
quæ tamen omnia ijs, de quibus est hic sermo, ab Aposto-
lo tribuuntur.*

RESPONSIO.

Quia Papistæ propter prohibitionem coniu-
gij & certorum ciborum, cauterio notatas
habent conscientias, libenter istas conscientias
labes & maculas eluerent. Itaque vafro & astuto ca-
uillo hanc Prophetiam Pauli conantur eludere, & a
se ad alios detorquere: Aduersus Marcionitas, in-
quiunt, & Encratitas & Manichæos, similesque hæ-
reticos ista dicuntur. Quasi verò soli illi taxentur,
ac non omnes ij, qui in eadem noxa sunt. Nam si in-
ter hæreticos, vt quisque fuit tempore posterior, ita
culpam à se amoliri, & in priores deriuare voluis-
set, potuissent Manichæi eodem vtî effugio, reijci-
endo Pauli sententiam ad Cataphryges: hi ad autho-
rem suum Pseudoparaclatum Montanum, hic rursus
ad Encratitas & Tatianos, illi ad Severianos, hi ad
Martionitas, hi ad Cerdonem, &c. atque sic continua
serie, alter alterum veluti reum suo loco potuisset
supponere, donec fortassis ad Pythagoram fuisset de-
uentum: vbi Plato iussisset quiescere. At qui eas
dem impietate laborant, eodem reatu obstricti te-
nentur: qui eadem hypocriti nuptias & cibos pro-
hibent, eodem fulmine Paulinæ Prophetiæ pro-
sternuntur: denique qui eiusdem dæmonis dogmata
profitentur,

proficientur, eandem damnationem meritò sustinēs. Quancūq; si quis rem penitus inspiciat, magis hæc de Papistis, quàm de Manichæis & Marcionitis prædicta esse fatebitur. Primum enim Paulus, postremis temporibus hanc defectionem à fide futuram vaticinatur. Etsi autem sæpe totum tempus noui testamenti, quod inter primum & secundum Christi aduentum intercedit, nouissimum tempus, imò nouissima hora dicitur: tamen hæc generalis nouissimi temporis appellatio ipsius etiã partibus nonnunquã tribuitur. Sic Paulus loco in 1. Tim. 4. posteriora & extrema tempora, non sua & primitiua Ecclesiæ dicit, sed quæ futura erant mediã inter primam & vltimam partem nouissimi temporis. Et certè longius respicere voluit, quàm ad vnum saltem, aut duo secula Apostolorum temporibus proxima. Marcion autem temporibus Antonini Pij Imperatoris, circa annum Christi 150. sua sparsit deliria, & hunc subsecuta mille hæreticorum monstra plaracq; proximis 150. annis ante Constantini Magni tēpora desæuierūt. Itaq; vix scio, an illi veteres hæretici inter postrema tēpora, de quibus Apostolus loquitur, referri possint. Deinde Paulus inquit, hos doctores in hypocritis loquuturos esse mendaciū. Quis hæc nō videat de Monachis & hypocritis in Papatu accipienda esse? Nam de Manichæis & Marcionitis, qui palam blasphemarunt, & apertissimè insanterunt, non aptè possunt intelligi. Sed agè, demus sanè Iesuitis, etiã de Marcionitis & Manichæis intelligenda esse: num propterea ipsi à crimine sunt immunes? Minime verò. Paulus enim non tam de personis agit, quàm de re ipsa & dogmatibus. Quamobrem et si sexcentæ

1. Ioan. 2.

R. producan

producantur diuersæ sectæ, quæ tamen eadem hypocrisis de nuptiis & cibis interdicens fascinatas sint: omnes eidem culpæ obnoxias fore quis dubitet? Itaque friuolo & misero suo effugio nihil aliud consequuntur Iesuitæ, quam ut culpæ & pœnæ socios plures inueniant: iuxta vulgatum versiculum; Solamen misero est, socios habuisse malorum.

Sed excipiunt: aliam esse ipsorum quam Marcionitarum & similiarum veterum hereticorum rationem. Hos enim cibos aliquos tanquam simpliciter & suapte natura prohibitos reiecit: se autem certis tantum diebus abstinentiam exigere à carnibus, non tanquam per se vetitis, sed propter Ecclesiæ constitutionem interdictis. Illos simpliciter omnibus vsu coniugij, tanquam à Sathana profecti interdixisse: se autem solos Sacerdotes & Monachos cum Monialibus ad votum castitatis cogere: non quia simpliciter mala sint nuptiæ, sed quia sacratis personis malæ, & ad perfectionem tendentibus impedimento sint. Verum & hæc calua est excusatio. Perinde enim est, ac si Tyrannus iniquam non esse legem contendat, quæ non toti ciuitati, nec omnibus temporibus, sed partim tantaxat ciuitatis & definito tempore, imponatur. Puerilis ergo est & ridicula argutiola, quod prohibere se negant, quia certis temporibus cibos & certo hominum generi nuptias prohibent: atque sanctimoniam nihilominus, & meritum expiationis peccatorum, in hac abstinentia collocant. Deinde hominum mandatis Deum colere volunt, atque sic per Dei cultum suis adinuentiunculis & traditiunculis vitiant & coinquinant. Postremo conscientias

tias alligant necessitati, à qua debebant esse liberæ:
 & quos Christus in libertatem asseruit, eos rursus
 seruili iugo subiiciunt. Quæ igitur temeritas est, pie-
 tatem in superstitione collocare? contrarias Dei
 verbo leges sancire? Christianorum conscientias
 hominum præceptis illaqueare? Certè à quocunq;
 dimanarit hæc doctrina, damnatur ab Apostolo: si-
 ue Cataphrygum sit, siue Manichæorum, siue Papi-
 starum, siue Franciscanorum, siue Carthusiensium,
 siue deniq; Iesuitarum: Dæmonum doctrinæ sunt,
 etiamsi vel è cælo Angelus deferret. Adhæc Pon-
 tificij iisdem argumentis coniugium Sacerdotum
 improbant, quibus in vniuersum omnium homi-
 num coniugium damnaretur, si vera essent & apta.
 Huc enim detorquent dicta scripturæ: Qui in car-
 ne sunt, Deo placere non possunt. Et: Non in cubili-
 bus nec in lasciujs, &c. Et: Sancti estote, &c. Et: Im-
 mundis omnia immunda. Quibus omnibus nec mi-
 nus ineptè, nec minus impie abutuntur Papistæ,
 quàm olim Marcionitæ, & similis farinæ hæretici.
 Apud Eusebium inter cætera Montano exprobra-
 tur, quòd nouus ille Doctor coniugia dissoluere do-
 cuerit, & ieiuniorum leges præscripserit. Non dici-
 tur, in vniuersum prohibuisse matrimonium aut ci-
 bos. Sed satis superq; satis est, supersticiosum metum
 conscientijs iniecisse, & earum rerum obseruatione
 Deum præcepisse colere. Nā fides & religio synces-
 ra docet, liberum esse cuiilibet viro & fœminæ, vt in
 Dño matrimonium cōtrahat: vt hoc vel illo cibo in
 hoc vel illo die vescat. Iam igitur harum liberarū rerū
 prohibitio, siue generalis sit, siue specialis, semper est

R ij impia.

Eccles. hist. li. 5.
 ca. 18.

impia tyrannis, et conscientiarum carnificina, & doctrina dæmoniorum, & discessio à fide maiorum, hoc est, Prophetarum, Apostolorum, & synceriorum doctorum veteris Ecclesiæ. Nam si Iesuite per maiores suos intelligunt, aliquot seculorum Pontifices Romanos, & qui his iuramento addicti fuerunt, Prælatos Ecclesiæ: fatemur sanè ipsos à fide horum maiorum ita non discessisse, vt impietates eorum duplo plus auxerint. Nemo enim, quod ego sciam, illorum omnium, tam absurdam, atq; à Christiana religione alienam vocem emisit, vt Sacerdotem vxorem ducentē grauius peccare diceret, quam scortantem, aut adulterantem. Nostra primū tempestate exorti sunt Catholici, si dijs placet, qui id omni asseueratione adfirmant. Qui, quantum à Tatiano Enkratitarum duce distent, si modò eum non superant, hinc conijcere licet, quòd illum (Tatianum inquam) asseruisse scribit Eusebius: Non minus Deo displicere coniugium quàm scortationem. Hunc si inter maiores suos Iesuite numerant, parentum ingenia soboles non malè imitatur: Mali enim corui malum ouum. Sin eum non inter proauos & progenitores suos recensent, dogma tamen quod ipsis cum illo commune est, testatur, eos in eadem eorundem dæmoniorum schola eruditos, ac eadem hypocrisis imbutos esse: vt, si filij Marcionis ac Tatiani non sint, eorum tamen condiscipuli & commilitones iure optimo dici mereantur. Itaq; quæ Hieronymus, Augustinus, Chrysostomus, Epiphanius, Theophylactus, olim, cum Iesuitarum nomen adhuc ignotum esset, de Marcionitis, Enkratitis & Manicheis

Eccles. hist. li. 4.
cap. 28.

cheis dixerunt, ea hodie quoq; si in terris essent superstitites, de Iesuitis dicerēt: nisi si fortassis hos tanq̄ dociles discipulos veteres illos, vt pote rudiores, susperasse faterentur: πολλοὶ γὰρ μὲν αὶ κρείττορες ἦν διδασκάλων.

I E S V I T Æ.

Illis quidem, qui castitatem suam Deo deuouerunt, nuptijs II.
necessariò interdicitur, quòd naturæ Lex atq; diuina postulet Num 30. Deut.
(vt in sacris libris frequenter legimus) quod Deo uouimus, 23. Ecc. 5. Exod.
maximè præstandum esse. Ieiunia uerò, & aliquorum ciborum 34 3. Reg. 19.
qui magis nutriunt, abstinentiam, uel ad corporis lasciuiam Iudit. 8. Esth. 4.
reprimendam, uel ad Dei donum aliquod præsidiumq; impe- Dan. 1. & 9.
trandum, uel ad malum impendens auertendum, uel aliorum
offensionem euitandam, sanctissimè suscipi & præcipi posse, per- Matt. 4. 11. 17.
spicuum est. Nam præter sacrarum literarum auctoritatem, Act. 13. Ro. 14.
atq; sanctorum patrum doctrinam & exemplum, sola Quadra- 1. Cor. 8. Can.
gestiæ traditio id probat: quam esse Christi uel Apostolorum, Apost. 68. Cle.
ex eiusdem antiquitate, ex Canone ipsorum Apostolorum, ex epist. 1. ad Iac. Ie-
consensu totius Ecclesiæ, ex uerbis deniq; Clementis, Ignacij, gnat. epist. ad
Origenis, Hieronymi, Ambrosij, Chrysostomi, Leonis & alio- Phil. Ori. hom.
rum, planè compertum est. 10. in Leuit. Hie-
ron. in cap. 2.

Ionç. Amb. ser.
34. 36. 37. 38 & lib. 4. super Luc. c. 2. Chrysof. hom. 1. in genef. Leo epist. 8. & 13.
Calsian. lib. 6. ad Leon. Imp. Ilidorus lib. 6. Etymol. c. 18.

R E S P O N S I O.

DE votis uetus est & magna disputatio, à nostris Theologis diligenter tractata & pertractata: ad quorum scripta lectorem remittimus. Bre-

R iij uiter